waene tüttarlaste wät nüüd willa ja läts saiwa weerde,
nimt möist neid pääl fis jo mitte päiwä, ja ie nimt
liist neid ea oma silmaweega. ent fiski es jöuwa ta
ka neid walgemaks möske, woi nee lätsi puhtaks, ja
näitsi weel meeletumpaks wältsi nimt kui temä jo üle-
wäega neid willu möshen ärä wälsü, ja nii aru saamat-
tu et temä hennast kinni es pidsa pitla, ja raisu
fatte. — Nimt kui ta pääl oma sõrra alli ärä puhanu
ja üles heräsi fis nägi temä et ta alle tee pääl maan
olli, mille perwede pääl mitte tuhat liibi häitses,
nimt ta tõsi üles ja nakkas jada teed mööda minemä
nimt üks lammas walge willaga tulli temale wastu,
olli näiksene sarwikene nimt püüweni ranuga parmi
otsas, see üttles, nulla katsedem ole nii kõrd, ja
püü no willat mo pälgäst ärä ja pane fija sarwi,
sest mull on see pruukist ehmaka wõeha lämmi.
nimt ma ei jõuwa jünawä, ei ka see nagotka, ja
no elo on nii wäletz et no raskwa jo mõnikord
fulanu nakkse. — fis wõt see tüdrik kotte kanwa ja
püüsi lamba willast puhtaks nimt pand sarwi.
fis läts lammas tennaden minemä ja üttel ole
ole terwe ja kallis katsekem et fe minno elet häädst
saatsin, kull ma sinnatse meele pää, nimt puan
arwadama, kui fut ka käeda jahus, nii lätsi fis
nemä täine tõisest rawwede raami eränu üks tõist es
näe. —

Sis läts jälle tüdrikuneene tüsski maad
kui üttegi wajatsse mawo fui mes kiwwi ja rampide
wahelt jooksi, see üttles ni kulla tüttrekene puhastu
no teed, et no wäis läbi jooda, sest no ole jo nii
wäikus pääni ja no tee on perune, et no jo mõnel
kittal hoopis ärja unija —. fis wõt see wiiwe tüttarlats
kaapits käsfiku ülök puru ja pääsi edasi, nimt küsis
tampit ka nüüsmi eest ärä kui emedi temä jõud kaotse,
nimt nü tegi fis wajatsele kabetamat otsa. —

fis pöörsi wajatsene wahemale joosma, ja läts tandu
türadest mere poole, nimt kui ärs meel haade tunali-
kus pilusta ja üttel kull ma finno meelen pia, ja
toha finno tõisest jõuwest awida, —

Edasimunnen fai tüttarlats üttu wõõrse maaja-
sse mano sah üks wana mehekene üllsinda elaz. see
üttles, kulla tüdrukene kui ja no piija alet jokkuma,
fis ole nii hä läts ja minc mõtsa ja korja puid
nimt küttä mulle sanna, sest no wanu olsä an jo
wäega mustaz länne, nii et jo lasgüska mutta wäst
pääalt saapida, — fis läts tüttarlats mõtsa ja korjas
puid nimt tõi sadu ja küttä sanna hästa sammuz,
nimt läts fis tare mano ja üttel, wanaesäsene sas
ja efi jõuwat ka sanna mano minemä. ent temä
üttel kulla tüdrukene ma ei jõuwa kahesi minemä, sest
no pääd on jo nii raskes et ma mainualt üle
tare jõuwa minemä, — sui no sinu sääd ei olemis, minno
wanna inimesest naisto sanna mano wiija, fes wõi
minno hüpüdaki pidi sanna mano, aga ge tüdrik
wät wananeks üpsä ja wei sui läts sanna mano,
nimt wiht pääl fis temä pälgä, ja nõsi kedä
tõiga üle puhtaks. nimt sui sanuan sammine alli
lõppetada, fis wõt temä jälgi wanaeksi üsskä ja
wei tare mano, nimt pääd pääl temä pingis aseme
hästa ärä, ja pand wanaeksi pingi pretsaama. —
Sis üttel wanamees: kulla tüdrukene pääl no pingi johut-
sin ees üks wõõrsine sõstkene — wätta ge ja kentsle
palgas no tuunikene. sest ga alet no wanas läts, ja
sui ja sada alet jõudnu, fis ärä ga enne pida sõstkesest
wallale tekku, sui ja anne jargnaeksi alet ruskaa sõtsma,
fis wõt tüdrukene sõstkese ja läts sada minemä, ja
sui ta ja pia aga weerd sui, fis tulli üks tänuken
taasan, ja ütnäärd sõstkesest ärä wättu. fis jooksi
tüttarlats kõigest jõuwest sanni ja üle aega wäe sui,
nimt sui ge ees kedä kadenu ei, aga kõpitsis sui,
fis paiste aga nii kaugas, ja funnes, et taaskan aajaja
minnä es ge sui aga weerd mõtsa edesi tagasi kaandelt